

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošiljanjem
na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrť leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravništvu v škofijsk.
poslopju (Bischofshof.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez posebne
naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, neplačani
listi se ne sprejemajo. —

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice, če se
natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

✎ Odborova seja kat. tisk. društva bila je 19. nov. Stolni kaplan č. g. J. Heržič je svoj izstop iz odbora naznanil. Č. g. prof. Škuhala se je opravištvu „Slov. Gospodarja“ odpovedal. Obema č. g. gg. odbor izreka dolžno zahvalo za nju nevtrudno poslovanje. Potem odbor izvoli č. g. stolnega kaplana Fr. Hirtija za društv. denarničarja in č. g. doktoranda J. Mlakar-ja za opravnika „Slov. Gosp.“ ter mu odloči 150 gld. letne nagrade. Odbor.

Proslavljanje g. dr. Bleiweissa v ptujski čitalnici.

[Izviren dopis.] Tudi naša čitalnica napravila je g. Dr. Bleiweissu na čast v nedeljo dne 17. nov. veselico, pri kateri se je govorilo, pevalo, igralo in nazadnje se ve da tudi plesalo. Da bo se pevski in muzikalni del veselice pod vodstvom izvrstnega mojstra, vrlega narodnjaka g. Stöckeljna prek in prek dobro dognal, bilo se očekovalo, in itak se je vse očekovano daleč prekosilo, tako, da si drugo ne moremo, kot izreči željo in prošnjo do g. St., naj nas skoro zopet s čim podobnim razveseli. Slavnostni govor imel pa je g. prof. Žitek in sicer blizu takole: „Vzrok, zavolj kterega smo se danes tako mnogobrojno sešli v teh prostornih, prijaznih dvoranah, jeste obhajanje svečanosti neke posebne vrste, svečanosti narodne, svetka hvaležnosti celega slovenskega naroda prema možu za Slovenstvo neizmerno zasluženemu. „Narod, ki ne umi čislati in poštovati svojih veljavnih možev, tak narod nije vreden, da mu se kaki izvrstnjaki rodijo.“ Tako piše veleumni Nemeč Göthe. Med prednje in najlepše dolžnosti vsakega naroda spada tedaj: slaviti in odlikovati svoje za domovino zaslužene sine. Tudi slavni pesnik českoslovanski Jan Kollár peva v 217. svoje velikanske epepeje „Slavy Dcera“ takole:

Imeno i prach svojih mužů hlavných
Eti Vlah, Nemeč, Francouz, Anglove,
I my vlastenci i bratrove:
Slavme slavně slavu Slavno slavných.

V teh vrstah poziva bistrovidni sokol tatranski na poseb nas Slovane, ne zaostati za Lahi, Nemci, Francozi in Angleži, ampak slavno slaviti in častiti svoje slavne umrle. In mi nismo celo prečuli tega poziva. Mali naš narodič ne more sicer zarad malobrojnosti svoje pogostem imeti prilik takih narodnih svečanostij obhajati; ali itak se je za naših dni že nekolikokrat celi slovenski narod v svečano opravo oblekel, praznovajoč neumrle zasluge onih svojih veljakov, ki so se neprestano trudili in po celem svojem življenju vse svoje moči žrtvovali, da bi zdramili svoje rojaki iz dolgega spanja, in prebudili njih na cenitev samega sebi in na marljivo delovanje. Tako sešli so se na Svečnico l. 1858 odlični narodnjaki iz cele Slovenije na Kranjskem, blizu Ljubijane, v Šiški pri Žibertovem hramu, v kojem se je 100 let poprej narodil Valentin Vodnik, taisti čudni pušavnik, ki je „v odljudni gošavi sam za se živel, in v letih neugodnih okrogle je pel.“ Nekoliko ur od Šiške na sever bil je 3. julija l. 1852 tudi zastopan ves naš narod na pokopališču v starem Kranju in hvaležno venčal opleteni spominek milotožnega sladkogrlega slavca, ki je dotlej „dok ni v grobu vtihnil“, le samo tako pel, „kakor Bog mu grlo stvaril“. Tam v obziru slovenskega velikana sivega Triglava bili so prvokrat se skupili domoljubi iz vseh končin Slovenije, tugovajoči po onem v celem 50letnem življenju nesrečnem pevcu, kojemu se je le samo edna edina želja spolnila: „da v zemlji domači mu truplo leži.“ Zopet le samo nekoliko ur še dalje na sever, v Rožnoj dolini na koroških tleh, zbrali so se 13. avg. l. 1876. od vseh strani izvrstni možje našega naroda k svetkovini, kakoršne slovenska Koroška dežela gotovo še ni videla od onega časa, odkar je slovesno vstanovljenje slovenskih vojvodov na Gospesvetskem polju prenehalo. Povod onemu shodu bilo je blagoslovljenje spominka nad grobom neutrudljive bčele na njive slovenskega uma in znanja, mnogo prerano umrlega profesorja Antona Janežič-a. In tudi v sedajnem letu, še le pred nekolikimi meseci, bili smo se sešli v našoj Šta-

jerskoj deželi, v sosednem Mariboru, in jokali se nad ož že šestnajst let trohnečimi kostmi našega nepozabljivega ljubljeneža, apostolskega Antona Martina Slomškega. Uteha bila nam, da smo se srčno radovali nad krasotoj mojsterskega mramorkipa predstavljajočega nam velikega pokojnika. Toda pokoj in večnaja pamjat preselivšim se iz tega sveta! Velikim našim mrtvim bodi zemljica lahka, mi pa se obrnimo k živim izklikovši s Kolárom: „Umlkni ticha u budoucnost patří žalosti!“ in zapomnimo si dobro globoki smisel rečih tega od samega Boga navdušenega pesnika:

„Ne z mutného oka, z ruky pilne nádeje kvitne,
Tak jen muže i zle, stati se ješče dobrým.“ —

Tedaj ne solznato oko, ampak pridno delavna roka onakih možev, kot je na primer roka onega, kojega sedemdesetletnico mi danes obhajamo, zamore sčasom popraviti, kar je naš narod skozi stoletja zamudil.

Mož, kojemu na čast smo se mi danes tukaj skupili, nije kak bogatin ali mogočen velikaš, niti kak zmagovalen vojskovodja, ampak samo zmeren spisatelj in učitelj svojega ljudstva, ali uprav po tem eden iz največih dobrotnikov našega naroda. In narod naš umel je tudi ceniti ogromne zasluzke, koje si je veliki dobrotnik njegov gospod Dr. Janez Bleiweiss za demovino zadobil. Najbolji dokaz temu je priimek, kojega je slovenski narod svojemu učitelju in voditelju pridodal, priimek, s kojim njega venča in sebe diči, sladki priimek: „Oče“. Dela očeta Janeza Bleiweissa so vsa sami zlati listi v knjigi našega naroda. Oče Janez Bleiweiss oživotvoril je dve misli ali ideji: Prvič: združiti razne pravopise in razna podnarečja, v kojih se je do onihmal pisalo, v eden edini pravopis in eden edini pismeni jezik. V ta namen počel je izdavat i podučljivi časopis za prosti narod, tjednik izhajajoči še do denešnjega dne, celemu slovanskemu svetu dobro poznane „Novice“. Na videz mala ideja, no itak od neskončne važnosti za duševno življenje našega naroda, kajti ž njoj nas je vže zvezal z našimi brati na severu in jugu. Druga ideja očeta Bleiweissa je: združiti razkosane ude našega naroda v edno edino, krepko življenje imajočo, administrativno celoto, pod mogočnim in sjajnim žezlom slavno vladajoče naše dinastije habsburške. Kralji oskrbujejo, rekel je nedavno pri zgodnoj priliki nek slavni govornik česki, vojake svoje z uniformami, bogatini in velikaši služebnike svoje z leskajočimi livrejami, očetje novih idej oblačijo pa cele narode v uniformo svojega duha in sčasoma korakajo tudi mogočni vladatelji ponosno v livreji onih novih misel In tako hasni veleumno stvarjanje in mirno neprestano delovanje voditeljev naroda domovini pogostoma mnogo več, nego na tisoče smrtonosnega orožja. V početku bila je beseda ali ideja. Prva beseda očeta Janeza Bleiweissa, namreč ona glede samo ednega pravopisa in samo ednega književnega slovenskega jezika,

je v kratkih letih meso postala, kako je lahko razvideti iz prvih tečajev „Novic“. V „Novicah“, namenjenih v prvoy vrsti kmetom in rokodelcem, umel je Bleiweiss združiti gotovo vse do ondaj razškropljene duševne sile našega naroda. Modremu postopanju Bleiweissove mu posrečilo se je staro Bohoričico, v katerej so „Novice“ izhajati počele, v kratkem času poltretjega leta celo po rahlem brez vsega siljenja odstraniti, in mesto nje prikladnej Gajev, ali prav za prav česki, pravopis v rabo spraviti, in tako stopiti v ožjo zvezo s Hrvati in Čehi, s tem, da od ondaj oni naše, mi pa njihove knjige ležej čitamo. Četrti letnik „Novic“ počemši z novim letom 1846 je že ves v novem pravopisu tiskan. (Konec prihodnjič.)

Gospodarske stvari.

Naši travniki, kaki so in kaki bi morali prav za prav biti.

M. I. Razne pične trave. Imenitna senokošna trava je vonjavka ali dišeča trava (Wiesenrueckgras, Lavendelgras, Antoxanthum), ki senu in mrvi sploh prijeten duh podaja. Živini je ta lavendelovemu duhu podoben duh zelo prijeten. Trava se sicer močno razrašča, vendar pa ostajajo bilke le bolj pritlične in trava ne daja dosti podkoso. Ta rastlina raste skoraj v vsakem podnebj u, ljubi pa pred vsem drugim suho podnebje in ilavnato peščeno zemljo. Rastlina je jedna najbolj prigodnih travnih sort. Ko pa entkrat ocetve, postanejo bilke slamnate in živina jih ne mara več. Sama za se se ne more zasejati, vendar pa bi ne smela na nobenem umetnem travniku in paši manjkati. Na oral je zadosti 4–6 lotov semena, ki je prav lahko. Koristna in redivna travna sorta je sepica (Schilfgras, Rohrglanzgras Scirpus silvaticus). Po naših krajih je pa še ova premalo poznana. Da si tudi trava le po močvirnatih travnikih naravno raste, vendar pa celo v peščenati zemlji stori prenese tudi močno sušo, in krave, postanejo po nji posebno mlečne. Krmina vrednost njena presega redivno moč več drugih pičnih trav, daje rano pa tudi pozno mrvo in se sme 3krat na leto kositi. Ta trava se more po semenu in po sajenicah zaplojati in se more jeseni in spomladi sejati. Po semenu, ki je nekoliko salatnemu semenu podobno, se da hitreje in boljši kup zarediti, ko po sajenicah. Zanimiva je tudi travna sorta, ki se imenuje device Marije proso ali solzica (Gemeines Zittergras), ki daje dobro redivno senokošno travo. Vsa živina jo rada je in v družbi z drugimi travami pomnožuje krmin pridelek. Ravno to velja tudi o pripotcu (Wegebreit, Plantaga lovcealata), ki je rasti druge travi najmanj na potu. Te travine sorte ljubijo posebno ilovnato, nekoliko vlažno zemljo, vendar pa na suhi ilovnati zemlji tudi še storé. Tu sem spada tudi drnasta srpica (Rasenstrausgrass, Scirpus

cespitosus). Hvalijo tudi fiorinovo travo, ki je pa pasji travi nekoliko podobna. Je trpežna, na zemlji plazeača, ovijajoča se trava, ki iz korenine mnogo izrastkov poganja, le bolj nizko raste in je tedaj pritlična ali spodnja trava. Na ugodni zemlji obilno daje košnje in gosto pašo noter do pozne jeseni. Konec pašnega časa ima največ redivne moči v sebi in zato je posebno goveji živini zelo priljubljena. Krave dobijo po nji mnogo mleka in jo rajši jejo, ko vsako drugo travo.

Zavarovalno društvo Slavija, daje srenjam, ki svoja poslopja skupno in na več let pri njej zavarujejo proti ognju, lepe gasilnice brezplačno. Za to dobroto srenjam druga ni storiti, kakor da župan brezplačno opravi potrebne pisarije in zavarovalnino vsako leto pobere in društvu izvoči. Jednako dela tudi tržaška zavarovalnica: Riunione adriatica, vrh tega pa še ne tirja od županov brezplačnih pisarij, ampak jim dovoli 5% od pobranih vsakoletnih zavarovalnin, srenjčanom pa za 20—30% znižane premije!

Mariborsko bučelorejsko društvo obhaja v nedeljo 1. decembra ob 11. uri predpoldnem v gostilnici g. Wohlshlager-ja svoj letošnji občni zbor. Načrt: 1. račun in poročilo o društvenem delovanju, 2. poljubni nasveti, 3. volitev novega odbora, 4. govor o krmenju bučel!

Sejmovi. 2. dec. Maribor, Šoštanj; 3. dec. Konjice, Planina, Zelenje; 4. dec. sv. Barbara v Halozah, na Polji, Zeleni travnik; 5. dec. Radgona; 6. dec. Doberna, Buče, Lučane, Sevnica, Cmurek, sv. Miklauz v Susilah, Vozenica.

Dopisi.

iz Ljubljane. (Bleiweissova svečanost.) Zadnjič sem omenil, da so se 18. in 19. nov. zbrali okrog svojega očeta Slovenci iz vseh kronovin, po katerih razškrpljeni živijo. Toda pre-naglil sem se: iz Koroške ni bilo nikogar; to nas je malo osupnilo, in že so se slišali tužni glasovi: Koroški Slovenci so zgubljeni za „zedinjeno Slovenijo.“ Pozneje pa smo v svoje veliko veselje zvedeli, da so se slavnostnega dne tudi Korošci spominjali s tem, da je celovska čitalnica g. jubilantu na čast napravila posebno svečanost. In tako smo bili vsaj v duhu zbrani vsi Slovenci okrog svojega očeta. Ta misel: zedinimo se! je tudi vse pričujoče navdihovala: zedinimo Slovence v jedno zedinjeno „Slovenijo“ in zedinjena „Slovenija“ naj se združi s Hrvatsko; ta misel se je razodevala skoraj iz vseh govorov, s katerimi so Slovenci svojega očeta pozdravljali. Ta ideja je tudi navduševala vse hrvatske govornike tako, da, ko je g. A. Šenoa, urednik „Vienaca“ v Zagrebu, v imenu „Matice hrvatske“ izgovoril znamenite besede: „zdaj, ko smo vsi Jugoslovani, Slovenci in Hrvati, že v duhu združeni, kaj ali nas hoče majhen potok (Sotla) še dalje ločiti?!“ —

so se na te besede po celi dvorani zagnali gromoviti živio-klici, ki so živo pričali, da ideja združenja Slovencev s Hrvati ni več prazna domišljija, da je že žareči plamen, katerega več ne bo pogasila nijedna moč. Za štajersko deputacijo, o kateri sem poročal že v zadnjem listu, pride na vrsto g. prof. Povše na čelu goriških poslancev — za temi tržaška deputacija s g. Nabergojem na čelu. Vsi pozdravljajo s navdušenim govorom g. jubilanta — kateri vsakemu prijazno in primerno odgovarja. Zdaj nastopijo zastopniki raznih hrvaških društev, itd. Prvi na vrsti je naroden klub ali odbor hrvaških poslancev pod vodstvom g. dr. Spevce in Stražimira, za njimi že zadnjič imenovani g. dr. Rački (v talarju) v imenu jugoslavjanske akademije in v imenu prevzvišenega gosp. škofa Strossmayerja, kateri se je dan prej peljal v Rim skozi Ljubljano ter dru. Račkiju naročil, pozdraviti g. dr. Bleiweissa (gromoviti živijo g. Josipu Strossmayerju!). G. dr. Bleiweiss se pristrčno zahvaljuje jugosl. akademiji kakor tudi g. Strossmayerju, kateri nam Slovincem toliko dobrot deli. G. dr. Suk, rodom Slovenec, prof. moralke na vseučilišču v Zagrebu, se pokloni g. jubilantu (tudi v talarju) v imenu jugoslavjanskega vseučilišča in družbe sv. Hieronima, ki ima enako nalogo, kakor naša slavnoznana družba sv. Mohorja, ter pokloni g. Bleiweisu lično vezane družbinske knjižice, izišle za to leto. Ne vem več, ali je temu ali enemu drugemu sledečih gratulantov djal g. jubilar: „Bog daj, da pride kmalu čas za nas Slovence, da bo naša mladina na visoke šole hodila ne več tje gori (na Dunaj) temveč tje doli (v Zagreb).“ — Za temi nastopi že imenovani g. Šenoa, kateremu pravi g. jubilar, da je vedno delal na združenje Hrvatov s Slovenci, „današnji den pa je pokazal, da se bo tudi uresničila ta ideja?“

Navdušeno govori na to g. Biankini, urednik „Narodnega Lista“ v Zadru (Cara na Dalmatinskem), ter pozdravi g. jubilarja v imenu narodne stranke v Dalmaciji, v imenu dalmatinske Matice, občine Zadarske, Sibenjske in drugih, ter živo popisuje, kako sličen je položaj Dalmatincev položaju Slovencev, kar mi trpimo od Nemcev, to oni od Lahov — in baš zaradi tega imajo Dalmatinci toliko nagnjenje do Slovencev. Njemu odgovori g. Bleiweiss „naj bi se vendar enkrat že izpolnile Dalmatincem želje zedinjenja z drugimi Jugoslovanci.“ Še nastopi dr. Fon (rodom Slovenec) v imenu zdravniškega društva v Zagrebu, g. Milan Stojanovič v imenu hrvatskega literarnega in pedagoškega društva, 2 članova pevskega društva Kolo v Zagrebu, potem zastopniki društva „Hrvatski dom“ — Slovanska beseda — Čehi v Ljubljani živeči, Slovenci v Zagrebu (zastopani po prof. g. dr. Celestinu). Matica slovenska, Slovenija na Dunaju. Zastopnikom tega društva odgovori med drugim g. jubilar: „Slišal sem, da hoče to društvo meni na čast napraviti „komers“ (neko društveno veselico). Eden izmed zastopnikov „Slo-

venije“ pa odgovori: „Vlada ga je prepovedala!“ — „Kaj meni na čast ga je prepovedala?“ Pridejo zatem slovenski dijaki v Gradu, primorsko politično društvo „Edinost“, Isterski Slovenci, g. dekan Jan s 2 kmetoma v narodni noši, katoliško rokodelsko društvo, pevsko društvo „Slavec“ iz Gorice, vseučilišniki hrvatski, zavarovalno društvo „Slavija“ — vojaški veterani, deputacije mest: Kranj, Črnomelj in Lož. Posebno genljivo je bilo, ko g. Šavnik v imenu rojstnega mesta Bleiweissovega, v imenu Kranja, nastopi pred slavljenege rojaka svojega, ter povdarja: kolika čast za to mesto, da je v njem tekla zibelka Bleiweissova, ter končava svoj govor s besedami Preširnovimi, kterege kosti v Kranju počivajo: „Vremena bodo Kranjcem se zjasnila — Jim milši zvezde, kakor zdaj sijale“. Kakor rojstno mesto Kranj, tako pošlje tudi mesto Črnomelj izmed „Belih Kranjcev“ g. jubilarju krasno vezano pismo. Tudi mnogo društev je svoje adrese dragoceno vezati dalo. Že je bil g. jubilar ves utrujen, toda za vsakega je še imel prijazne besede; pa še je čakalo obilno zastopnikov, da mu izročijo svoje adrese in diplome častnega občanstva: vse te zastopnike pa je g. jubilar zdaj skupaj sprejel, kajti že je trajal sprejem blizu 2 uri. Prihodnjč še hočem popisati sijajno besedo v čitalnici!

Iz Celja. (Zadnja volitev.) Poglejmo še zadnjič tiste može, ki so nam nasprotno, nemško liberalno volili. Ti može so iz sledečih občin: Škofja vas: Stožir France, Pilih Jože, Čepl Andrej, Kožel Martin, Špes Martin; Št. Jur pod Rifnikom: Novak Jože, po domače Cestni Jož; Velikopireški župan: Ješovnik Jakob, po domače Fervega; Sv. Krištof: Rothleitner Avgust; Trebovlje: Eichelter Pongracij, Lorgar Janez, Gossleth vit. Juri; Sv. Duh: Jevšenak Miha, Kokol France — se je za svojo stranko zelo trudil, pa vse zastonj —; Konjice: dr. Lederer Miha, Stancer Anton, Sutter Janez, Valant Janez, Stancer Janez; Kot: Kline Jakob, Čapl Blaž; Oplotnica: Solar Šimon, Jonke France, Sparovic France, Kunej France — der Bier ist nicht gut, weil ist er warm —; Zbelovo: Müller Ljudevik; Žiče: Cugmos France, Fink Jakob; Vitanje: Hofbauer France; Vozina: Čresnar France. Iz tega vidimo, da je volilo 29 ustavovernih nemškutarjev, 53 polovičarjev in 138 poštenih domoljubov, ki vedó, česar potrebujejo, kaj jim čast in blagor donaša. Med 29 ustavovernimi nemškutarji je le malo zapeljanih kmetov, po večini so krčmarji, tržani in drugi barantači.

Veliko bi se dalo govoriti o škodljivih načelih svobodnjaških ustavovercev, katerim je svoboda in napredek vedno na jeziku, v resnici pa druga niso, ko publi kričači, ki zatirajo svobodo in ovirajo napredek. Njihove postave in druge drage naprave nas tega dosti občutljivo prepričajo. Mračnjaki so jim vsi oni, kateri zahtevajo, naj bi se postave in druge naredbe na resnične potrebe naslanjale, ne pa na gole domišljije, ktere se izpe-

ljati ne dajo, če še toliko denarja stanejo. Sovražnike omike in šolstva imenujejo tiste, kateri želijo, da bi se brez prevelikih stroškov in prevelikega nasilstva za vsó šolsko mladino vsakemu kraju primerno skrbelo. Tu vidimo skoraj prazne drage šolske palače, tam napolnjene stare šolske hiše, tu pri manjšem številu otrok po štiri in še več učiteljev, tam pri mnogo večem številu samo enega in večkrat tudi nobenega, tu celodnevni poduk, kjer bi pričakovali poldnevnega, ker so otroci posebno po eno ali celo dve uri od šole oddaljeni, tam zopet toliko nepotrebnih pisarij, da se moramo tej neprostovoljni poterpežljivosti čuditi. O načelih polovičarjev govoriti, bi bilo prazno slamo mlatiti. Polovičarji niso ne ptič, ne miš, tedaj tudi značajnih načel imeti ne morejo, po katerih bi se spoznati dali. Razodevajo se le po nevednosti in politični nezrelosti. Kaj se doseže, če izmed dveh poslancev jeden drugemu ravno nasprotno dela? Kako je mogoče bilo sebi nasprotna poslanca voliti, enega narodnega in enega nemškutarskega? Ko bi videli hlapce, ki hočejo voz iz luže potegniti, pa bi enega konja spredaj in drugega vzadi pripravili in potem vsakega na nasprotno stran poganjali, kaj bi rekli pri takem početju? Omilovali bi hlapce in konja in svetovali, naj oba konja spredaj priprežejo, da spravijo v svojo korist voz iz lužo. Takim pomilovanja vrednim hlapcem so podobni polovičarski volilci, katerih poslanca bi se ravno tako brez vsega uspeha trudila, ko nasprotno vprežena konja. Ker smo poprej slišali, kake blage namene imata naša narodna poslanca, ktere po neutrudljivem delovanji in pogumnem postopanju v naš občni blagor doseči hočeta, smemo upati, da se bodo po njunem poštenem prizadevanji in po njunih uspehih polovičarji in svobodnjaški ustavoverci prepričali, da so narodnjaki prav volili ter se ž njimi pri prihodnjih volitvah na svojo korist in čast zjedini.

Iz Celja. (Od porotne sodnije) so bili obsojeni 11. novembra Karl Dalapi, ki taji svoj rojstni kraj, na 5 let v težko ječo, zaradi ropanja; 12. nov. Jur Grosek, rojen iz Zbelovske vesi pri Konjicah, k smrti na vislicah, ker je svojo taščo Lizo Slomšek 31. avg. t. l. zadušil; 13. nov. Janez Hrastnik iz Sevnice v 7letno težko ječo zavoljo tatvine; 14. nov. Anton Šoline iz Št. Jurija na južni železnici, ki je svojega tasta tolovajsko napadel, izropal in ubil, k smrti na vislicah. O tem zločincu se sploh sodi, da smrtni kazni ne bode všel; 15. nov. Jože in Marija Savec, obdolžena goljufige, sta bila obsojena prvi na 2¹/₂ leta, druga na 1¹/₂ leta težke ječe; 15. nov. popoldne Martin Lipošek, ki se je zoper varnost življenja pregrešil, je dobil 6 mesecev ojtrega zopora; 16. nov. Boštjan Pušnik od sv. Jakoba, zaradi skušanega umora v 3letno težko ječo; 16. nov. Jož. Šoline iz Laz v drameljski fari, zavoljo ropanja na 12 let težke ječe. Cesarski namestnik štajerski je bival te dni

v Celju, ter se peljal tudi v Mozirje, ogledat velike škode, katero je napravila Savinja zadnji teden. Odnesele je voda savinjski most pri Lučah, tako tudi pri Levcu nad Celjem, odtrgala 3 stebre mosta med Grižami in Žalcem, nagnila most pri Pletrovčih, v malih Brašlovcih, poplavela celó hlev, odnesla več brvi in jezov, v Mozirju pa g. J. Lipoldu pobrala kozolec. Škoda pri mostih se ceni: pri mostu med Grižami in Žalcem 3000 fl. pri Pletrovčih na 1000 fl. in pri Levcu na 2000 fl. Zraven tega je napravila povodenj mnogo podrtij, razjedla zopet na dalje svoje obrežje ter poplavela mnogo žita in drv. Zveza med Celjem in Žalcem se sicer ni pretrgala, kakor je „Sl. Gosp.“ zadnjič poročal; toda Savinja je na nekterih krajih stala preko velike ceste. Škoda je na vsak način velika. Pri tej priliki pa vprašamo, kako neki stoji s popraviljanjem savinjske struge, za katero se je že toliko denarjev razmetalo!?

Iz Maribora. (Sodnik obsojen.) Pretečeni teden bila je v Celju obravnava v zadevi g. dr. Baumanna, sodnijskega adjunkta pri okrajni sodnici v Mariboru d. p., ki se je bil pritožil zoper prvo rzsodbo, po kateri je bil 9. aug. t. l. v Mariboru na platež 10 fl. in 5 fl. ali na 2dnevni sedež obsojen po §. 411 kazenske postave. Ali pritožba mu ni pomagala nič. Bil je zopet obsojen. Moral bo plačati ali sedeti in sodnijske troške poravnati. Dogodek pa je bil ta: adjunkt pošlje deklo k črevljariči po črevelj, kojega je imel v popravci; črevljarica pa črevlja ne da brez plačila; dekla teče adjunkt praviti; ta skoči srdit iz postelje, prasne črez ulico v črevljaričino sobo in jo začne s popravljenim črevljem tako zdelovati, da je žena z krvavim licem na ulico prišla po prestani bitki, kder takoj naleti več ljudi in zmagonosnega adjunkta, vračajočega se iz bojišča, z primernimi čestitkami pozdravlja! Čudno pa je to, da je g. Baumann ravsanje z črevljaričo pred obema sodnijama tajil, ali zapstoj, ker so mu priče kaznjivo djanje dokazale; njegovo deklo pa, ki je za njega htela pričati, je okrožna sodnija pozvala v kazensko obravnavo zarad krivega pričanja pred sodnijo. Slovenci bi se ne brigali za ves ta dogodek in za obsodbo g. Baumanna. Ali stvari zato ne zamolčimo, ker se je slovenski poslanec g. dr. Vošnjak nekda v Gradcu pritožil ravno zavolj tega sodnika. G. adjunkt Baumann je Nemeč in ne vé čisto nič slovenski in se slovensčine tudi ne uči. Vkljub temu bil je pa iz gornjega Štajera prestavljen v slovenski Štajer v Maribor, kder še sedaj posluje z slovenskimi strankami. Kako? No, to si lahko vsak sam domisli; da teče zoper njega disciplinarna preiskava zarad pregreškov zoper sodnijski red, tega še niti ne povdarjamo. Pritožba slovenskega poslanca ni zdala nič. Nastavljen je nemškega sodnika v slovenskem okraju biloje nemškimi poslancem jako po godu. Kajti nemški poslanec in liberalec dr. Schloffer je pri pojedini za slovo zakrohotal Slovincem žaljivo

zdravico: „naj živijo in se množijo nemški sodniki na slovenski zemlji!“ Bodi mu! Ali Slovenci bodemo po svojih poslancih od samih cesarjev že davno nam priznane pravice tako dolgo tirjali, dokler ne dobimo samih takih sodnikov, ki bodo z nami vedeli slovenski govoriti in obravnavati.

Iz Trbovelj. (Turški zaklad). Potrebili smo, pripoveduje iz Bosne vrnivši se vojak, z nezasišano predrznostjo in trpljenjem skalnato planino divjega Turka. Po srečno dovršenem krvavem poslu si nekoliko oddehnemo, grizljejem suhega kruha in požirkom slivovice iz svojih flašic se za silo krepčamo. Sredi med nami stoji zvezan pri tej priliki vjet Turčin; po obrazu, pogledu, obnašaju podobniši srditej divjej zverini nego človeku. Na svoj ličen kanon naslonjen ukažem ga celó preiskati, nima li še kaj skritega orožja? Na najspodniši obleki najdemo na pas pripeto skrito mošnjo, podobno mehurjem naših kmetov za tobak. Kaki zaklad že pa turški vrag v tej skriti mošnji ima? Radovedni urno mošnjo odevžemo in glej groza nas pretrese, da v najgostejšem dežju turških krogelj hujša ne! Mošnja je polna razsušenih človeških jezikov in ušes, našim porezanih! S takimi dokazi svojega junaštva je divjemu Turku navada svojim domačim in svojim višjim prikupiti se. Da ta divja zver takemu nečloveškemu delu nebi več služila, smo jo takoj ubili. Prebridka nevolja me je pa zgrabila, ko sem moral slišati, da je tam po Dunaju in Pešti mnogo kršenih Nemcev in Magjarov, kateri vklub takim skušnjam še zdaj z Turkom držijo zoper kristijane, zato, ker so ti — Slovani: ktere bi najraje za vselej v turški sužnosti videli. Ali trdno zaupamo, da bodo kristijani za vselej rešeni turškega jarma in ne bo zastonj prelita naša kri!

L. O. kanonir.

Iz Polzele. (Velik dobrotnik cerkve in šole) je gospod dr. Oskar Pongrac grajšak Šeneški. Blagorodni gospod so farni crkvi darovali krasen in dragocen svetilnik ali luster, orgle pa popraviti dali; njih blagodušna gospa so pa v šolskih počitnicah šolski mladini veselico napravili, in vso šolsko mladino z obleko in drugimi darili razveselili — hvala in slava Njima.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Najvažnija novica je ta, da je minister Andrassy propal z svojimi predlogi zastran Bosne v delegaciji avstrijskih poslancev. Minister je namreč tirjal, naj se odobrijo potroški 41 milijonov, ki so letos vrhka uže dovoljenih 60 milijonov za posedanje turških dežel potrebni; dalje je zahteval za l. 1879 v isti namen 35,560.000 gold. Ali nemški ustavoverni poslanci pod vodstvom Herbstovim še se niti razgovarjati nečejo, še menje pa kaj dovoliti, dokler nebi državni zbor na Dunaju in v Budimpeštu razpravljal o Bero-

linskem miru, ki je Avstriji dal nalog zasesti Bosno in Hercegovino: tukaj je pa mogoče, da ustavoverni turkoljubi vse zavržejo in tako naše zmešnjave že pomnožijo. Andrassy se je branil, a ničesar nije opravil. To je britko za Andrassyja, ki je največ kriv, da pri nas toliko let nemški ustavoverci gospodarijo. Kaj bo iz tega, to je težko reči. Jasno pa je, da z dualizmom Avstrija ne pride iz večnih domačih preprirov, na zunaj pa skoro nije mogoče z uspešno politiko postopati. Tudi glede vojaštva delajo nemški ustavoverci v delegacijah večne težave. Za preustrojitev Wernдловih pušek, da bi se ž njimi namesto do 1400 korakov zamoglo streljati do 2200, kakor je pri vojnih puškah sosednih držav navadno, so komaj dovolili 1.700.000 fl. Med poslanci, ki so zoper popravo pušek bili, nahaja se tudi brbravi Forreger. Jegovi volilci v Celji se slobodno sramujejo takega poslanca, ki še nevé, da smo l. 1866 bili tepeni, ker so naši vojaki imeli slabše puške od Prajzev! Zastran preskrbovanja vojakov v Bosni je ministerstvo poslancem reklo, da to sedaj nije mogoče črez Savo, ampak le po morju in potem iz Metkoviča nad Mostar. — Na Dunaju govorijo zopet, da bo grof Taaffe iz samih uradnikov dobil nalog sestaviti novo ministerstvo. — Bleiweissova slavnost je nemčurje znatno razdražila, kar pa nič ne dene; svečanost je svetu pokazala, da Slovenci živimo in živeti hočemo; oče dr. Bleiweiss je dobil 400 čestitajočih mu telegramov, 38 društev in 150 mest, trgov in srenj ga je za častnega uda ali srenjčana imenovalo. Ljubljčanani so 7. in 19. bataljon lovecev, vračajočih se iz bojišča, sijajno sprejeli in pogostili; ošabni Italijani v Trstu pa jednak navšet zastran hrabrega reg. 22. Weber, pri katerem Primorci služijo, zavrgli in odbili. Svitli cesar so tržaško mestno zastopništvo razpustili — Magjarsko železnico iz Dalja nad Vukovar, Vinkovce v Brod in Šamac so 21. nov. dodelali; 118 kilometrov v 70 dneh. Dalmatinski poslanec vitez Ljubiša, stavitelj dalmatinske železnice, je umrl. Iz Sarajeva se je 58 najodličniših mohamedanov napotilo k cesarju s pismom, kder se turškemu sultanu odpovedó za vse večne čase in prosijo za posebnega verskega poglavarja, ki ne bo z muftijem v Carigradu v nobeni zvezi. V Bosni bil je grozen vihar, nalivom nije konca ne kraja; fem. Filipovič odpotuje 29. nad Mostar v Dalmacijo. Sava je kar veliko jezero od Zagreba in Siseka doli do Zemuna.

Vnanje države. Po Italiji hudo vre. Kderkoli hočejo kralja sijajno sprejeti, povsod se glasijo republikanci, ki temu nasprotujejo. V Florenciji in v Bologni so Orsinijeve — bombe metali med množice. več ljudi je mrtvih, mnogo ranjenih. V Rimu je policija zaprla 300 socijalistov in izpod šinj in mostov železnice, po kateri se je imel kralj peljati, na večih mestih morala odstraniti patrone z dinamitom napolnjene. Kderbodi naletijo na pozive po stenah, naj kralja ubijejo! V Pesari so republikanci hteli kosarne polastiti se in v Osimu mest-

nega svetovalca zabolli. — Prusi ali Prajzi so 30 milijonov tolarjev, kojih so nam l. 1866. pobrali in 5000 milijonov frankov, ki so jih l. 1870 Francozem vzeli, uže zapravli. Za drugo leto jim bo v državni blagajnici zmanjkalo 75 milijonov, kojih bo treba na posodo vzeti. To pa je nevarno, sosedi se imamo bati novega roparskega napada! Švicarjem se je Bismark uže pogrozil, zakaj dajejo tujcem preveč potuhe. Zopet je nemško ladijo nesreča zadela. Poštna ladija iz Hamburga je na poti v Ameriko trčila na drugo in v 20 minutah utonila, od 236 ljudi je samo 9 otetih. — Rumuni so 24. nov. zaseli Dobrudžo; Rusi pa pridržijo prosto pot za prevažanje vojakov v Bolgarijo, kder jih stoji 230.000 mož z 800 kanoni, dosti, da sultan trepeče, posebno sedaj, ko so se mu Vehabiti v Arabiji spuntali in najboljši prijatelji Angleži zapleli v vojsko z Afgani. No, in ta vojska se do sedaj Angležem srečno vrši, uže so precej daleč v Afganistan prodrli brez velikih težav. Trdnjavo Muzjed so vzeli in zaplenili 21 kanonov in kmalu potem zajeli 3000 Afganov. Angležev je palo kakih 300, mrtvih in ranjenih. — V Macedoniji razsaja Salih-paša strašno zoper Bolgare, v Breznici je ubil 320 ljudi in v 12 vaseh 1300! Grozno!

Za poduk in kratek čas.

Afganistan.

Grabljivi Angleži so v Aziji v boj zapleteni; 22. nov. so jihovi vojaki iz Indije v 3 kardelih vdrli v deželo Afganistan, kder zapoveduje mohamedanski vladar: Šir-Ali. Da bodo čestiti bralci „Slov. Gosp.“ poročila časnikov v tej zadevi leži razumevali, jim hočemo razmere v srednji Aziji nekoliko pojasniti. Kot najbogatejša dežela na celem svetu uže od nekdanj slovi izhodnja Indija, ki je pa ravno zarad tega od mnogih roparskih narodov napadena, izropana in tujim strahonjem podvržena. L. 1640. so združeni angleški trgovci od Indijancev kupili 4 vesnice, kder je sedaj veliko mesto Kalkuta, ter so v kratkem močno obogateli, vedno več zemljé pridobivali, vojakov prostovoljcev nabirali in naposled, zvito porabivši razprtije indijskih knezov in podpirani od angleške vlade, pograbili celo Indijo. L. 1858. bila je družba trgovcev razpuščena in vsa dežela angleškej državi izročena; l. 1876. se je pa angleška kraljica dala oklicati za cesarico Indijsko. Novo angleško cesarstvo je res velikansko; meri okoli 60.000 □milj, na katerih prebiva 200 milijonov ljudi. Neizmerno bogastvo pridobivajo Angleži iz Indije, vsa kupčija je v njihovih rokah. Ali to še nije dosti pohlepnim Angležem. Uže grabijo dalje proti izhodu v Birmansko, proti zapadu v Beludžistan, proti severu-zapadu pa sedaj v Afganistan. To je deloma planinska dežela med Indijo, Perzijo in — Rusijo, kajti čvrsti Rusi so zadnja leta prodrli globoko v srednjo Azijo, vzeli Hivo, Taškent, Kokand, Sa-

markand, Buharo, Balh, in se tako mejam angleške Indije približali do 120 milj. Angleži so se tega neizmerno ustrašili. Bojijo se namreč, da jim nebi Rusi v Indiji povrnoli podpore, katero dajejo Turkom v Evropi angleški sebičniki. Prazen strah to nije. Kajti Indijanci le posiljeni trpijo angleški jarem in nije nemogoče, da se zopet vzdignejo, kakor l. 1858, ako izvedó, da jih utegne kaka velika država podpirati, kakoršna je Rusija. Angleži skušajo torej temu uže daleč naprej v okom priti in prelaze iz Rusije v Indijo skoz Afganistan v svojo oblast dobiti, bodi iz dobra, bodi iz huda.

Afganistanska dežela meri 12.000 □milj in šteje kakih 10 milijonov ljudi. Izhodnji in severni del je gorat; nahajajo se ondi planine po 12.000 črevljev visoke, južna stran proti Beludžistanu je tudi vendar ne tako močno gorata; proti zapadu pa je bolj ravna, ob znožju planin in hribov rodovitna, potem pa polagoma prehaja v veliko puščavo, ki sega globoko v Perzijo. Vsled tega je podnebje različno, v planjavah je neizrečeno tople, kakor sploh po deželah blizu ravnika, v planinah je ravno tako, kakor deloma na Italijanskem. Zima je ondi v planjavah sam dež, v planinah pa zapade debelo snega meseca decembra, in tedaj potegne včasih tudi strahovit mraz. Afgani so Perzijanom sorodni in večjidel vsi mohamedanske vere; sploh pa lepi, krepki, svobodoljubni in pogumni ljudje, pravo plemstvo med raznimi narodi srednje Azije. Veliko stotin let so ondi naseljeni in so do sedaj vselej srečno ohranili svobodo in neodvisnost svoje dežele, čeravno so bili od Perzijanov pa tudi uže od Angležev v sedanjem stoletju napadeni. Sedanji poglavar jim je Šir-Ali, ki je l. 1863. po smrti svojega očeta Dost-Mohameda vladarstvo prevzel. Stoluje v mestu Kabul, včasih tudi v Kandaharu ali pa v Heratu. Kandahar je veliko mesto ob beludžistanski, Herat pa ob perzijski meji. No, in ravno ta tri mesta so, po katerih se Angležem sline cedijo. Enkrat so uže po njih trdno hlastnili, a pri tej reči si tako zobe skrhali, da so do letos dosti imeli. Bilo je namreč leta 1838, ko so Angleži boj napovedali Afganom. Od 2 strani so l. 1839. planoli nad uboge planinčanje, od juga skoz Bolansko sotesko v Ketah in Kandahar, in od izboda skoz Kiber sotesko v Kabul. Napad je bil silen. Afgani so bili povsod premagani in Angleži so Dost-Mahomeda vlovili in se v mestih: Ketah, Kandahar in Kabul ugnjezdili. Oficirji in mnogi vojaki so k sebi vzeli svoje žene in otroke. Toda angleško gospodstvo je uže 2. nov. 1841 nagloma dobilo strašen konec. Akbar, sin ulovljenega Dost-Mahomeda, je natihoma osnoval pogubno zaroto zoper Angleže. V noči od 2. do 3. nov. 1841 so zarotniki vsako angleško stvar ubili, do katere so le priti mogli. V groznem vremenu se je 26.000 še živih Angležev, vojakov, žensk in otrok, iz Kabula spustilo na pobeg v Indijo in sicer skoz Kurd-Kabul soteske, ki so nekoliko bolj proti jugu od Kiber soteske.

Blizu 2 mesenca so bežali; kajti 12. januarja 1842 bilo je ubitih zadnjih 12 mož. Od 26.000 ljudi bil je le eden rešen, vračnik dr. Brydon. Ta je srečno odbežal v Indijo, vsi drugi so morali smrt storiti. Angleži so potem sicer več vojske poslali v Afganistan, ali ta je imela samo nalog, zaostale Angleže pobrati, in je deželo po barbarkem puštošenju zapustila. Angleži so imeli dosti do letos. Sedaj pa zopet marširajo v Afganistan, to pa v 3 kardelih pod poveljništvom generala Brown-a. Kardelo gm. Bidulfa prodira iz Ketaha v Kandahar z 11.500 vojaki, med temi je pa samo 3000 evropskih, drugi so Indijanci. Kanone mu vlačijo elefanti in bivoli, katerih je 300, kanonov pa 40. Zima je precej občutljiva in je pri vsakem regimentu po 100 mož bolenih. Angleški regimenti štejejo po 1000 mož. Drugo kardelo pod gm. Robrtom napreduje skoz Kurum-sotesko proti Kabulu z 5700 vojaki, med temi je 2000 evropskih. Tretje kardelo pod gm. Ross-em šteje 16.000 mož, med temi 7500 evropskih in hoče skoz Kiber-sotesko v Kabul. Važna je pa ta vojska za celi svet, ker je mogoče, da trčijo Angleži tukaj na — Ruse!

Smešničar 48. Nemšk profesor, dolgobradast mustafač, pride pred ves, kder starega kmeta sreča. „Oče, povejte mi, ali nije bil na hribu tukaj na desni nekdanj grad?“ Kmet: bil je res nekdanj ondi grad. Profesor: „kaj pa pripovedujejo ljudje o njem?“ Kmet: oj, strašne reči, nije še dolgo tega, ko sta 2 gospoda iz mesta tje gori šla pa nju nije bilo semkaj več nazaj! Profesor prestrašen: „za Boga, kaj se jima je zgodilo, zakaj nista prišla več nazaj?“ No, odgovori kmet na smeh se držeč, ker sta po uni strani doli šla!“

Razne stvari.

(*Mariborske volitve*) 5 mož v mestni zastop se je od 569 volilcev v 3. razredu udeležilo samo — 16.

(*Alojz Hobacher*) marelar v Mariboru nije bil med tistimi turčinskimi lovci, ki so kmeta vozača na stezi napali, natepli in roko zlomili, pač pa je bil navzoč A. Leonhard, letos nemčurski volivec za srenjo Karčovino! Mislili smo, da zasluženej kazni razbijavci ne bodo všli, sedaj pa čujemo, da so se z ranjenecem na mirnem pogodili!

(*Železnica pretrgana*) je med Vozenico in Sp. Drauburgom, ker se je 13 metrov daleč zemlja pod šinjami splazila. Potniki morajo ondi na drugi vlak prestopati.

(*Negovski Špirk*), vodja nemškutarjev v gornje-radgonskem okraju, je umrl.

(*Brod ukradli*) so v Selnici na Dravi, škode ima g. Vollmayer 300 fl.

(*Kravje tate*) je mariborska žandarija polovala, ki so več let posestnike krav nemilo obiskavali.

(*Dekle zmrznilo*) je pri sv. Martinu pri Slov. Gradcu. Reva je bila doma iz Koroškega.

(Ubili) so K. Prislana v logu pri Brašlovcih in hlapca Fr. Ričkota blizu Spielfelda, ko je vino peljal v Strass.

(Zlato gostijo) lepo in genljivo obhajala sta stara zakonska Janez in Ana Koje. Potrebno je otročja hvaležnost pripravila sinov Petra in Martina; prvi je znani mnogoletni zvesti služebnik našega Milostljivega kneza in škofa!

(Iz Drave potegnil) je brodnar v Trčovi pod sv. Petrom 26. nov. nekega utopljenega moža, ki je kakih 50—60 let star, sivolas, na desno oko slep. Pravijo, da je utopljenec plavičar, doma iz Selnice ali od sv. Duha.

(Za dijaško semenišče so darovali:) č. g. Jož. Čuček, dekan v Jarenini 50 fl., č. g. Franc Repa, župnik 20 fl. in č. g. Vincencij Bauman, kaplan pri sv. Jakobu v Slov. goricah 5 fl.

Dražbe. 30. nov. Jožef Lah v Uršencih 3872 fl. 4. dec. Jakob Slavič v Gomili 3000 fl. Dominik Poveglio v Brežicah, Cene Urek v Dre-novcih 900 fl. 9. dec. Anton Pirc v Šmariji; 13. dec. Janez Plavčak v Stojnemselu 1975 fl. Jakob Škor-janc v Podčetrtku 2050 fl. 14. dec. Jožef Praun-seis v Konjicah 801 fl.

Listič uredništva. Dopolnjeni dopisi pridejo vsi na vrsto, ali zaradi tesnega prostora prosimo potrpljenja. G. Č. v D. Hvala, o volitvah mariborskih se bo še posebej pisalo v „Slov. Gosp.“ G. M. M. pri št. Ilju: ne kaže objaviti, dobra reč bi trpela. G. J. Dolinšek: tudi ne kaže, list bi bil gotovo konfisciran. G. K. v K. če se komu list ustavi, stori to opravnik, a ne urednik, se vé iz uzrokov, o katerih ima on razsojevati in sicer tako, da tisk. društvo škode ne trpi in list izhajati zamore!

Loterijne številke:

V Gradcu 23. novembra 1878: 1, 14, 3, 33, 52.
Na Dunaju " " 80, 87, 32, 65, 17.
Prihodnje srečkanje: 7. decembra 1878.

2—2

Oznanilo

zastran 3 deželnih štajerskih štipendij, ki so vsaka v znesku 146 fl. za učence vino- in sadjerejske šole v Mariboru razpisane. Prošnje se morajo do 1. decembra 1878 od prošnikov osebno vložiti pri ravnateljstvu omenjene šole. Več o tej zadevi raz-laga: Oznanilo v „Slov. Gospodarju“ št. 46 od 14. nov. 1878.

V Gradcu 24. oktobra 1878.

Prodaja cerkvenega vina.

V sredo 4. dec. ob 10. uri popoldnem se bo v Jarenini 21 štrtinjakov novega vina po dražbi prodavalo. Cerkevno predstojništvo v Jarenini.

Fanta,

ki je slovenskega jezika zmožen in dobro izšolan, sprejme v kupčijo z blagom vsake robe

Tomaž Mikl

1—2

trgovec pri sv. Marjeti pod Ptujem.

**Prodaja cerkvenega vina
pri sv. Petru blizu Maribora.**

V četrtek 5. decembra t. l. se bode 60 šter-tinjakov pozno nabranega vina po dražbi ali s posodo ali brez posode prodajalo; in sicer 40 šter-tinjakov ravno pri sv. Petru, od koder se mora hitro odpeljati; 20 štertinjakov pa v cerkvenih kletéh v Hrenci in na Schlossbergu, kjer vino lahko ostane, dokler se ne bode pretočiti in ložej od-peljati dalo.

Sv. Peter bl. Maribora.

Marko Glaser,
kanonik in župnik.

Sadna drevesa

iz drevesnice pri sv. Petru pod Mariborom se bodo vsa razprodala, ker se bo dreves-nica opustila; drevesc je 8000 mošanckerjev, žlahtnih črešunj in drugih sort, vsako po 20--60 kr. Tudi je ondi več tisoč divjakov dobiti!

Janez Stegar

2—3

učitelj pri sv. Petru pod Mariborom.

Novi živinski sejmi

v Radgoni.

Visoka c. k. štajerska namestnija je z odlokom od 10. augusta t. l. št. 11342 dovolila mestu Radgonskemu

vsaki prvi četrtek v mesecu živinski sejem.

Kedar pa je taki četrtek praznik, tedaj se vrši sejem den poprej. Sejem bo vselej v mestnem oddelku „Mitterling“ ter se zamore vsakovrstna živad ondi na prodaj postaviti: konji, goveda, svinje, ovce, koze itd. Zastran dosedanjih 4 sejmov v Radgoni ostane vse pri starem.

Prvi mesečni sejem bo v četrtek 5. decembra t. l.

Podpisani mestni urad upozoruje ljudi na to, da so dosedanji Radgonski živinski sejmi zaradi velikega prometa v gospodarskem oziru važni in čedalje bolj obiskovani. Torej je se nadejati, da bodo tudi novi mesečni sejmovi splošno koristili in jih občestvu pri-poročuje.

Mestni urad v Radgoni,

dne 7. novembra 1878.

Fuchs

mestni župan.